

ESPOSTI

3-2024

Toimitus

Kaapo Ovaskainen

Laura Lund

Tomas Rajaniemi

Katarina Chicherina

Mimi Keränen

Vanja Kailu

Susanna Akkila

KIITOS

Nimimerkki M

Aura Viljakainen

Viljami Viskari

Sisällysluettelo

(klikkaa otsikkoa päästäksesi kyseiselle sivulle)

Pääkirjoitus

Kuinka jättää Jyllä?	4
Mitä kuuluu, alumni?	6
Oppilaskunnan hallituksen kanssa kevättristeilyllä	8
Hyviä tapoja, kiitos!	11
Lukiosta amikseen	13
Matka itsesi luo: menneisyyden, tulevaisuuden ja nykyinen sinä	16
Luomisen taakka	18
Timo Posti – legendaarisin ope ikinä	20
Diplomeita kohti, osa 2	23
MUN JYLLA	27

Kuinka jättää Jyllä?

Kaapo Ovaskainen

Kohta on tullut vietettyä jo kolme vuotta meidän Jyllassa ja kaukainen tulevaisuus hämmöttää vihdoinkin edessä. Vaikka lukion selkärankana tätä nykyä ovatkin opintopisteet, koeviikot ja yo-kirjoitukset, on Jyllä tarjonnut minulle paljon muutakin kuin vain tiedot ja taidot kirkkaaseen tulevaisuuteen. Jyllä on kasvattanut minusta aikuisen.

Jyllä on auttanut minua löytämään itseni. Jokainen kivulias kirjoitustaito, puuduttava matikan tunti tai haastava kemian tunti ovat jo itsessään tarjonneet minulle mahdollisuuden pienimuotoiseen itsetutkiskeluun. Jokainen onnistuminen siinä missä epäonnistuminenkin on rakentanut minulle käsitystä siitä, kuka olen, mutta myös siitä, kuka haluaisin olla. Kaikkien kokemusten kautta olen lähempänä kuin koskaan löytää itseni – ja tulevaisuuteni. Vaikka moniin kysymyksiin ja pulmiin vastaus on vielä keksimättä, Jyllä on antanut, ja antaa edelleen, minulle uskoa, toivoa ja jaksamista jatkaa vastausten etsimistä.

Jyllä on myös kehittänyt ajattelemista ja sitä kautta ilmaisua tavalla, jota on vaikea kuvailla. Ennen päässäni ajatukset muodostuivat rönsyilevinä sekasortoina, joista piti poimia halutun vastauksen oikeat osat ja karsia kaikki ylimääräinen, mutta nyt lukion loppupuolella ajatukset rakentuvat lähes suoraan tekstin muotoon, jo valmiiksi jäsenneltyinä. Jokainen oppitunti, tehtävä ja koe ovat olleet tärkeä osa prosessia, jossa aivot kehittyvät ja oppivat.

Eikä tietenkään voi jättää huomioimatta kaikkia tämän matkan varrella mukaan tarrautuneita ystäviä, tuttuja ja läheisiä. Olen kiitollinen Jyllalle kaikista ihmissuhteista, joita se on auttanut minua rakentamaan. Tavallisten oppituntien, erilaisten tapahtumien ja perinteiden kautta olen tavannut uusia ainutlaatuisia ihmisiä, joihin en välttämättä olisi koskaan muuten törmännyt. Myös Jyllan opettajat ovat olleet uskomattoman sympaattisia ja ymmärtäväisiä. Sanoisin, että jokainen vuorovaikutustilanne toisen opiskelijan tai opettajan kanssa on opettanut minulle jotain.

Haluan siis sanoa kiitos Jyllalle:

kiitos, että olet ollut tukenani,
kiitos, että olet ymmärtänyt ja kuunnellut huoliani,
kiitos, että olet yhdistänyt meitä,
kiitos, että olet opettanut minua,
kiitos, että olet juuri sellainen kuin olet.

ONNEA KEVÄÄN YLIOPPILAILLE! ❤️

Mitä kuuluu, alumni?

Uudessa juttusarjassa kysellään vanhoilta opiskelijoilta kuulumiset!

Kevään 2023 ylioppilas Aura Viljakainen muistetaan Jyllassa erityisesti upeista lauluesityksistä, ystävällisestä tutoroinnista ja valoisasta asenteesta oppitunneilla. Auraa voi nähdä tunneilla edelleen – nimittäin sijaisena!

1. Aura! Mitä sulle kuuluu nyt?

Kiitos kysymästä, mulle kuuluu tosi hyvää! Tällä hetkellä elämä on aika rentoa ja vapaata. Ekaa kertaa pitkään aikaan saan tehdä päi-vät pitkät ihan mitä huvittaa. Oon tehnyt kevätsiivousta, maalailnut, musisoinut ja kerrankin ottanut vaan iisisti. On tuntunut mukavalle, kun ei ole ollut paineita koulutöistä tai aikataulutettuja viikkoja!

2. Kävit kuulemma armeijan. Kertoisitko siitä?

Jep, olin 9kk laivastossa ja se oli kokemus, jota muualta ei kyllä saa. Jos totta puhutaan, armeija ei ollut elämäni parasta aikaa, mutta olen silti iloinen, että lähdin. Se kasvatti ja opin siellä pitkäjänteisyyttä ja itsekuria. Hetkiä, joita muistelen lämmöllä, on ensimmäiset ammunnat, ihanat lämpimät kesäpäivät, talvinen jään peitossa oleva Itämeri, jota pääsi näkemään ihan uudella tavalla mereltä katsottuna, sotaharjoitus ja ehdottomasti ihanat laivakaverit ja muut inttiystävät. Eli kaikille, jotka ovat miettineet armeijaan lähtemistä, niin kannattaa lähteä ja ehdottomasti laivastoon, jos se kiinnostaa!

3. Mitä seuraavaksi?

Lähitulevaisuudessa olisi tarkoitus käydä töissä, jotta saisin rahaa inter-railia varten. Kesän lopussa lähdemme poikaystävän kanssa kiertämään Eurooppaa ja sitä odotan tosi innoissani. Syksyllä mua odottaakin sitten opiskelut Aalto-yliopistossa ja pikkuhiljaa nekin alkavat jo kiinnostelemaan ja odotankin tulevaa vuotta innolla!

Kuvassa Aura Viljakainen

Oppilaskunnan hallituksen kanssa kevätristeilyllä

Susanna Akkila

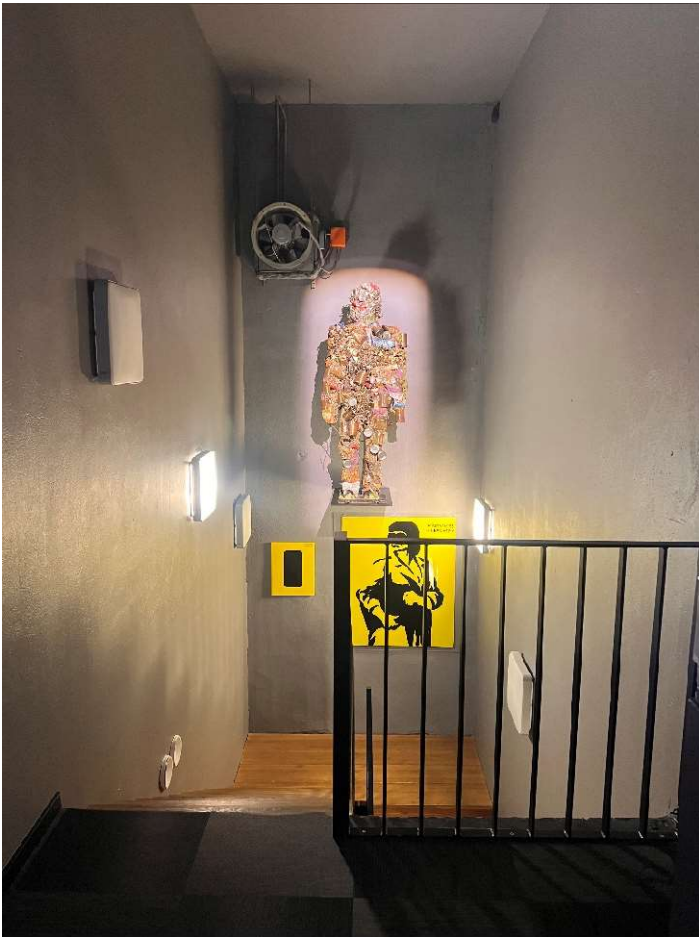
Pääsin mukaan seuraamaan oppilaskunnan hallituksen Tallinnan-päivää ja kevätkokousta.

Kuva: Susanna Akkila

Sateiseksi ennustettu päivä vaihtui kirkkaaksi kevätretkeksi, kun oppilaskunnan hallituksen jäsenet kokoontuivat Viikkarin terminaaliin. Hyvätuuliset ja kaikkia vuositasoja edustavat jyväskyläläiset olivat mitä mainiota seuraa menomatkan buffetissa.

Perillä kokoonpano hajaantui vaeltelemaan vanhan kaupungin kujia. Vastaava ope Päivi ideoi vierailun PoCo-museoon, jonne lähdin mukaan enemmän kuin mielelläni. Nykyaiteen museon postmodernit työt ravitsivat nyt sielua, kun vatsa oli jo täynnä.

Kuva: Susanna Akkila

Paluumatka ei ollutkaan enää pelkkää hupia vaan tiukkaa kokoustelua. Asialistalla oli mm. monen tärkeän yhteisöllisen jutun järkkäämistä, kuten vappupäivää, Jyllan päivää ja ykkösten ryhmäytymisiltää, mahdollisen kerhotoiminnan suunnittelua ja kannanoton valmistelua hallituksen toimia vastaan toisen asteen maksuttomuuden kaventamisesta. Samoin hallituksen jäsenet pohtivat, miten saavat kiinni entistä tehokkaammin siitä, mitä kohteita ja asioita opiskelijamme ylipäätään haluavat kehittää.

Asialista oli pitkä, mutta mitään ei jäänyt käsittelemättä vaan aikataulussa pysyttiin yhtä hyväntuulisina kuin reissuun lähdettäessä. Kokous oli ehdottomasti yksi parhaista, missä koskaan olen ollut!

Ja koko päivä oli onnistunut - kiitos aivan ihanien oppilaskunnan hallituksen jäsenten! Vaikka valmistuvat abijäsenet jättävätkin ison aukon joukkoon, jäljelle jää upea ryhmä. Uusilla jäsenillä on helppo hypätä toimintaan mukaan.

Jättikiitos kuuluu tietysti myös opejäsenelle Päivi Viitalalle, joka järjesti koko päivän ja hoiti kaikki käytännön asiat tyylikkäästi ❤️

Kuva: Susanna Akkila

Hyviä tapoja, kiitos!

Tomas Rajaniemi

Käytöstavat ovat meille kaikille tuttuja. Sano *kiitos*, kun joku tekee jotain sinun vuoksesi. Sano *ole hyvä*, kun teet jotain jonkun toisen vuoksi. Mediassa, keskustelufoorumeilla ja kahvipöydässä on silloin tällöin tapana valittaa siitä, kuinka nuoret eivät osaa käyttäytyä: Olemmeko me Jyllan nykynuoret todella vain kiittämättömiä kakaroita, jotka jättävät sotkut siivoamatta ja avun tarjoamatta? Lienee siis meidän onnemme ja etuoikeutemme, että saimme 5. periodin alussa sivistysruiskeen, jota myös hyvien tapojen viikoksi kutsutaan.

Viikko alkoi kirjailija ja tapakouluuttaja **Joonas Konstigin** esityksillä hyvän käyttäytymisen merkityksestä. Sain luvan haastatella Konstigia juuri ennen ensimmäistä esitystä, joten käytin tilaisuuden hyväkseni kysyäkseni kertauksenomaisesti, mitä hyvät tavat tarkoittavat ja miksi ne ovat tärkeitä. Konstig nosti esille kaksi asiaa: huomaavaisuuden ja tahdon onnistua yhdessä muiden kanssa. Tällä tavoin voidaan hänen mukaansa sekä kannustaa muita ihmisiä että huomioda heidän mukavuutensa.

Etikettisääntöjen ulkoa opettelemista hyvät tavat eivät siis välttämättä vaadi, vaan ensisijaisesti kykyä yhteistyöhön muiden kanssa, mikä on Jyllassa suhteellisen hyvällä tasolla jo ennestään. On kuitenkin hyvä, että saimme nauttia päivittäisistä kalvosulkeisista, joiden avulla mm. kerrat-

tiin Jyllan arvot ja pohdittiin asioita positiivisen näkökulman kautta. Viikko huipentui pukeutumispäivään, jolloin eri väreihin pukeutumalla pystyi edustamaan erilaisia hyveitä.

Mitä tästä hyvien tapojen viikosta sai sitten irti? Omasta mielestäni ei mitään täysin uutta ja mullistavaa, vaan ymmärrystä hyvien tapojen merkityksestä ja käytännön toteutuksesta. Tämä siksi, että hyvät tavat eivät ole mitään rakettitiedettä, vaan itsestäänselvyys, joka tuppaa liian usein jättämään huomiotta. Kenties juuri siksi haluan päättää tekstini Konstigin kollektiiviseen viestiin meille nykynuorille: “Sillä miten sä käytädyt on merkitystä, paljon enemmän merkitystä kuin monesti ajatellaankaan”.

Lukiosta amikseen

Ykkösen tarina

Miksi vaihdan amikseen ensimmäisen lukiovuoden jälkeen? Monet saattavat ajatella, etten pärjää lukiossa, mikä on toisaalta puoliksi totta. Mutta mikä aiheuttaa sen, ettei pärjää lukiossa? Motivaatio ja jaksaminen. Jos sinulla ei ole motivaatiota lukiota kohtaan, et jaksa käydä koulua. Jos et jaksa käydä koulua, et pärjää täällä. Lukio on monelle raskasta ja silloin valmistuu heikoin paperein.

Miksi kärsiä lukiosta vain saadakseen huonot yo-todistukset, joilla ei pääse minnekään? Painostaako suku tai perhe olemaan lukiossa? Entä kaverit? Tähän kysymykseen haluaisin itsekkin vastauksen. Ei ole huonoutta vaihtaa amikseen, jos lukio ei ole sinua varten.

Amiksessa valmistutaan suoraan ammattiin. Jos sieltä löytyy ala, joka kiinnostaa, anna mennä vaan. Kyse on kuitenkin sinun tulevaisuudesta.

Omasta henkilökohtaisesta mielestäni lukio on hyödyllinen vain niille, jotka siellä pärjäävät. Amiksesta voi päästä ihan yhtä helposti yliopistoon tai ammattikorkeaan kuin lukiostakin. En itse ole jäämässä vielä kahdeksi vuodeksi tuhlaamaan aikaani saadakseni huonot paperit vaan vaihdan alalle, joka minua aidosti kiinnostaa ja motivoi: Hyvinkään maatalousalalle eläintenhoitajaksi.

Joku saattaa kysyä, miksen heti hakenut sitten amikseen. Olisin varmaan hakenutkin, mutta meidän yläkoulun opo kertoi ainoastaan Helsingin ja Espoon ammattikouluista, ja kavereilta sain tietoa Vantaalla olevista. Täällä ei ole maatalousalaa, joten en silloin lähtenyt edes sitä etsimään. Vanhemmat eivät varmasti olisi suostunut muutenkaan, että muuttaisin toiselle paikkakunnalle.

Nyt kuitenkin asia on toisin. Vanhemmat ovat nähneet, miten lukio ei suju eikä ole minun juttuni, ja olen sanonut koko vuoden vaihtavani amikseen. Olen saanut heidät ymmärtämään, ettei lukio ole välttämättä se paras vaihtoehto kaikille.

Viimeisen hyväksynnän lähteä opiskelemaan Hyvinkäälle sain, kun löytyi ilmainen asuntola rauhallisessa maalaismiljöössä. Aiemmin oman kämpän ostaminen tai asuntolahinnat jarruttivat ajatusta muuttamisesta. Hyvinkään maalaismaisemissa sijaitsee upea Uumon kampus, joka tarjoaa moitteettomat puitteet maa- ja metsätalousalan, puutarha-alan sekä luonto- ja ympäristöalan opetukseen, ja myös rakennusalan hirsi-rakentaja- ja talonrakentajaopiskelijat käyvät säännöllisesti kampuksella. Kampuksen alueeseen kuuluu useita opiskelutiloja, muun muassa navetta, pieneläintalo, koirahoitola ja kasvihuone. Tarjolla on myös liikunta- ja kuntosali, opiskelijaravintola Kabinetti sekä puutarha- ja tilamyymälä. Päätuotantosuunnat opetusmaatilalla ovat maidontuotanto, puutarhatuotanto ja kasvintuotanto.

Sijainti maalla antaa myös moitteettomat ulkoilumahdollisuudet ja paikan olla rauhassa, kaukana kaupungin vilinästä. Sekin on myös yksi syy, miksi haluan vaihtaa maatalousalalle. Kaupunki ei ole minua varten, on liikaa hälinää ja ihmisiä. Ei voi mennä edes ulos ilman, että näkee autoja ja muita ihmisiä tai on kerrostalojen välissä. Henkilökohtaisesti kaipaen enemmän avaruutta, omaa rauhaa ja raikasta ilmaa. Siksi päätös hakea maatalousalalle oli helppo.

Maatalousalalla, eläintenhoidon osaamisalalla, valmistuu eläintenhoitajaksi. Missä sitten voi työskennellä? Eläintenhoitajille on laaja valikoima työpaikkoja, muun muassa eläintarhat, eläinhoitolat, maatilat, eläinlääkärin vastaanotot, pieneläinkaupat tai kotieläinpihat. Työ eläinten parissa on monipuolista ja viihdyttävää; se on paras ala eläinrakkaille.

Hyrian ammattitaitoiset opettajat opettavat kaiken, mitä tarvitsee tietää, ja ovat mukana joka askeleella, ja heiltä voi kysyä kaikkea, mitä ikinä tuleekaan mieleen. Koulu kestää noin 3 vuotta, mutta opo tekee oman opintosuunnitelman. Aiempia lukiosuorituksia pystyy hyväksilukemaan, joten koulussa ei tarvitse olla 3 vuotta.

Ja mikä parasta, voi edelleen hakea ammattikorkeakouluun tai yliopistoon!

Lisätietoa: hyria.fi

Terkuin, M

Matka itsesi luo: menneisyyden, tulevaisuuden ja nykyinen sinä

Katarina Chicherina

Peiliin katsoessa huomataan tutun näköinen henkilö. Kannattaisiko hänelle hymyillä? Tottakai, koska hänet nähdään. Hän on sinä ja sinä – hän. Sinä sisällät myös menneisyytesi ja tulevaisuutesi.

Mitä sanoisit nuorelle versiolle itsestäsi, jos saisit siihen mahdollisuuden? Sanoisitko pienelle, että hän tuottaa pettymystä vai halaisitko ja hymyilistkö hänelle sanojen sijaan? Miksi tulevaisuutta pelätään, kun menneisyys ei olekaan niin pelottava?

Välillä emme kadu, vaikka kannattaisi, tai kadutaan, vaikka ei pitäisi. Olisiko sitten ratkaisuna vain olla? Olemassaolo on jo valmiiksi vaikeaa; miksi sitten jäädä miettimään sen perään, mikä on jo tapahtunut?

Onko menneisyyden minä parempi kuin nyt? Ei. Entä onko tulevaisuuden minä parempi? Ei myöskään. Olenko vain “minä” parempi? Olen kuitenkin juuri sitä, mitä minun pitääkin olla. Menneisyyden arvet jättävät muistutuksen elämänsä aikana kohdanneista vaikeuksista. Olet kuitenkin päässyt etenemään elämässäsi riippumatta kohtalostasi. Tämä “sinä” on juuri sitä, mitä sinun kuuluisikin olla, sillä emme voi vaikuttaa menneisyyden matkoihin. Emme voi täyttää alamäessä ilmenneitä kuoppia tai tasoittaa tietä aivan suoraksi. Emme myöskään voi olla vihaisia asioille, jotka eivät ole hallinnassamme.

Aiemmat tiet olivat mutkikkaita ja sekavia. Sinä kuitenkin olet juuri tässä, pystyssä. Emme voi vaikuttaa ympäristöömme, jossa kasvamme. Reaktiomme ympärillä oleviin muutoksiin voivat myös olla erilaisia, eikä se tar-

koita, että ne olisivat huonoja tai väärä reaktioita. Näin me vain toimimme. Kuitenkin kaikista elämän asettamista haasteista huolimatta, meillä on kädessä pensseli, jolla voimme maalata itsemme sellaiseksi kuin haluamme. Ympäristömme ei määrittele meitä, vaan olemme kaikki oman elämämme hallitsijoita.

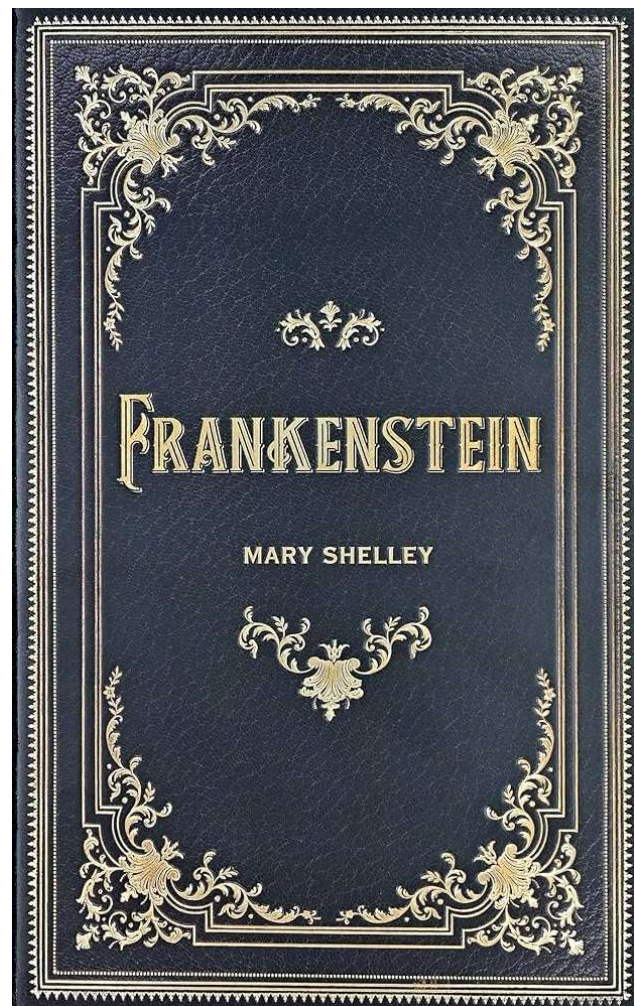
Tartu siis kädestäsi kiinni, hymyile ja anna itsellesi hali juuri nyt. Sillä tulevaisuuden sinä tekee sitä jo sinulle.

Luomisen taakka

Mimi Keränen

Mary Shelley'n *Frankenstein* (1818) on niitä klassikkoteoksia, joista kuulee vain mainintoja. Kaikki ovat kuulleet Frankensteinista, mutta harvalle sitä on suositeltu. Jos kysyy, miksi se pitäisi lukea, yleisin vastaus on: "Koska se on klassikko". Lähes kaikilla tulee Shelley'n teoksesta mieleen pitkä, viherihoinen hirviö, jolla on suorakulmion muotoinen pää, ompeleita siellä sun täällä ja muttereita päässä. Näillä oletuksilla oletin teoksen olevan lyhyt: hirviön muodostaa hullu tiedemies, hirviö herää yöllä ukostaessa ja sen pituinen se. Jos jokin kirja on tyrmännyt joka ikisen ennakkoluuloni, se on tämä.

Teos alkaa Robert Waltonin kirjeillä sisarelleen, kun Walton on matkalla Antarktikselle. Muun tutkimusväen kanssa hän kohtaa pikaisesti yhden ihmisen, joka matkaa heidän ohi nopeasti. Häntä seuraa mies, joka on hirvittävän huonossa kunnossa sekä fyysisesti että henkisesti. Kirjeissään Walton kuvaillee, kuinka miehen vointi paranee hiljalleen ja kuinka ensimmäistä kertaa elämässään Walton kokee saaneensa ystävän. Waltonia, sekä muuta tutkimusryhmää, kiinnostaa salaperäisen miehen tausta. Mistä hän tuli? Miksi hän on Antarktiksella? Mitä hänelle tapahtui, kun on niin huonossa kunnossa?

Hytissään salaperäinen mies kertoo Waltonille, miten päätyi tilanteeseensa. Salaperäinen mies on Frankenstein, hirviön luoja.

Teos on odottamattoman samaistuttava, ja erilaisia skenaarioita on helppo sovittaa teokseen. Taiteilija ja taideteos, lapsi ja vanhempi. Viha luomustaan kohtaan, mutta siitä huolimatta on väistämättä kytköksissä toisiinsa, “-- luojaanani olet arkkiviholliseni”. Luomus tarvitsee luojaansa: taiteilijaa, vanhempaa, tiedemiestä, vihasta huolimatta. Yleinen yksityiskohta, joka on jäänyt mieleeni, on se, että hirviötä kutsutaan Frankensteiniksi, vaikka hirviöllä ei ole nimeä. Frankenstein on tiedemies, joka loi hirviön. Frankenstein vihaa luomustaan, mutta edes vahvimmat vihan, inhon, tai raivon tunteet eivät erota heitä toisistaan. Se erityisesti kuvaa taiteilijan ja taideteoksen, vanhemman ja lapsen, tai tiedemiehen ja hirviön välistä suhdetta.

Timo Posti – legendaarisin ope ikänä

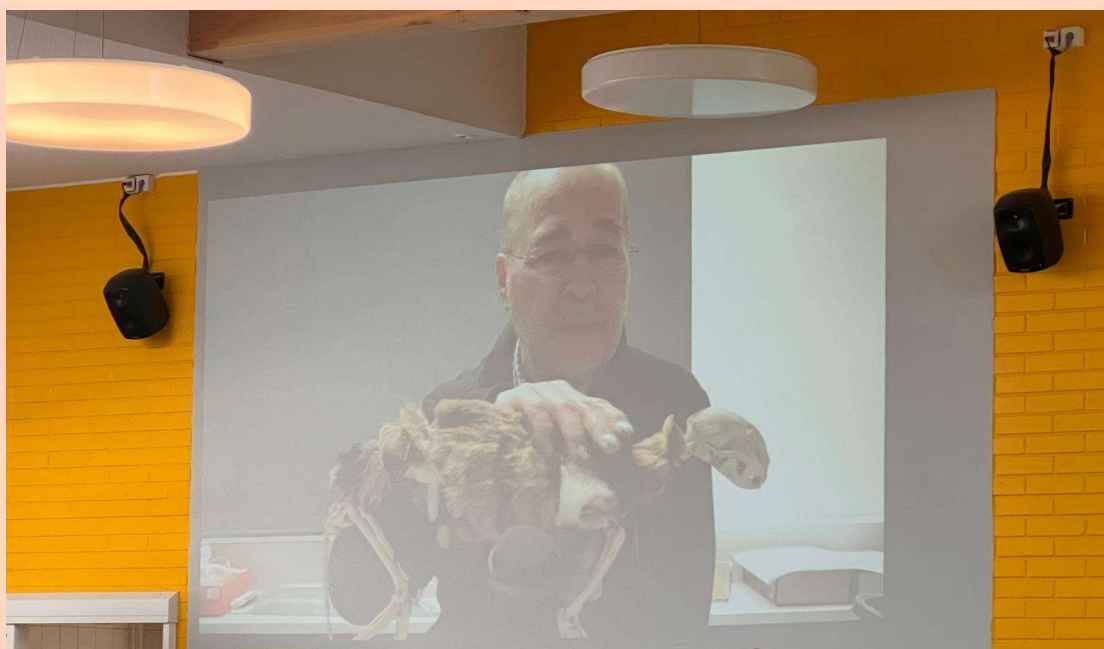
Susanna Akkila

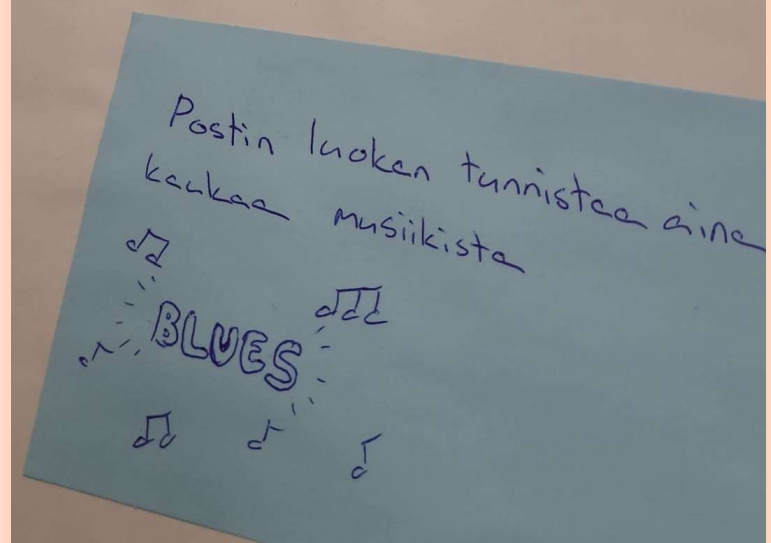
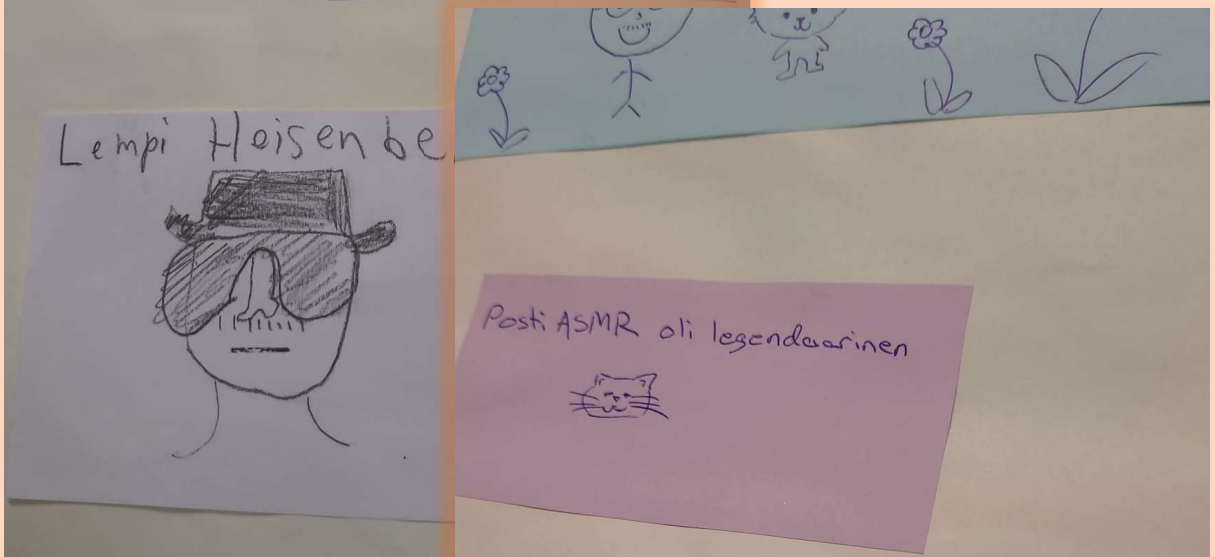
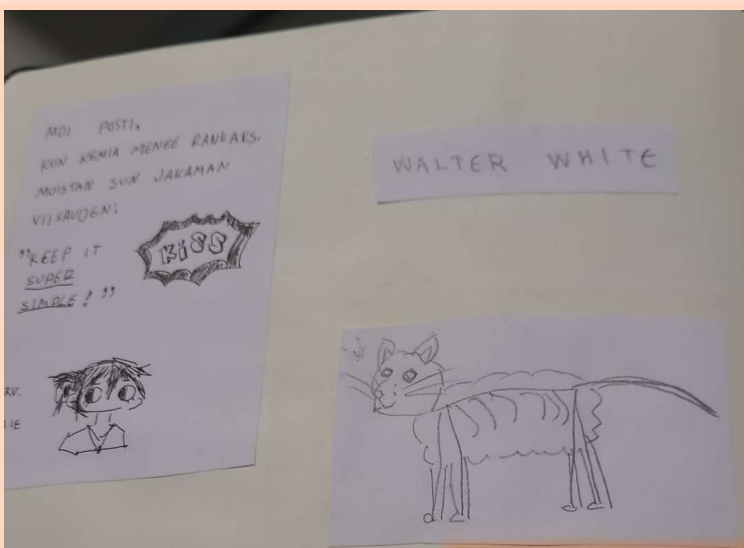
Kemianope Timo Posti jää eläkkeelle. Sitä on vaikea uskoa, koska Timo on ollut aina. Kun tulin taloon itse joskus 30 vuotta sitten, Timpe oli. Kaikki nämä vuodet Timpsu on hoitanut kaiken humanistin mielestä kummallisen kuntoon. Postin viesti on ollut turvallinen - niin kollegoille kuin opiskelijoille.

Postin pestiä on siis mahdoton täyttää, koska toista Timoa ei ole. Jylla muuttuu, mutta niin muuttuu maailma, jyllaseni. Siksi me muistamme Timo Postia rakkaudella ja kunnioituksella ja otamme vastaan syksyllä uuden kemianopen hymyillen.

Kiitos, Timo, että olet. Sä olet Jylla❤️

Kuvissa 8.5. muisteluja vanhoista penkkareista ruokalassa ja opiskelijoiden kiitoksia:

Diplomeita kohti, osa 2

Viime numerossa esiteltiin musiikin, liikunnan ja kuviksen diplomit, ja nyt ovat vuorossa kielet ja äikkä:

Bonjour, Elina! Kerrotko vähän ranskan diplomista!

Bonjour! Ranskan kielestä on mahdollista suorittaa DELF - ranskan kielen virallinen kielitutkinto. A-kielen lukija voi suorittaa tason A2 (jos ei ole vielä aiemmin suorittanut), B1, joka vastaa suunnilleen lyhyen kielen lukion oppimäärää ja abivuonna voi suorittaa tason B2, joka on jo taso, jolla voi suorittaa yliopisto-opintoja Ranskassa.

Lyhyen kielen opiskelija voi suorittaa kakkosvuonna tason A2 ja abivuonna tason B1. Taso B1 on myös hyvää harjoittelua yo-koetta varten.

DELFin voi suorittaa, vaikka ei välttämättä tekisi yo-koetta. Se on arvokas tutkinto, jolla voi näyttää kielitaitonsa ja erottua esim. työnhaussa. Koe on myös kannustava, kun siinä testataan myös suullinen kielitaito. Tässäkin osiossa opiskelijat ovat pärjänneet erittäin hyvin.

Kuva: [Wikipedia](#)

Merci ❤️

Jyllassa voi suorittaa myös saksan kielidiplomit I ja II (DSD I & II). SAA10-opintojakso valmistaa DSD I-tutkintoon, joka vastaa eurooppalaisen viitekehyksen taitotasoa B1. Todistusta voi hyödyntää mm. haettaessa työharjoitteluun tai työhön saksalaiselle kielialueelle. SAA11-opintojakso puolestaan valmistaa DSD II-tutkintoon, jolla saa todistuksen Eurooppalaisen viitekehyksen taitotasosta B2 tai C1. Yhdessä suomalaisen ylioppilastutkintotodistuksen kanssa tämä todistus avaa ovia Saksan, Itävallan ja Sveitsin korkeakouluihin. Todistusta voi hyödyntää myös työnhaussa.

Tomas! Olet tehnyt ekan kielidiplomin. Millainen se oli?

Oli tosi kiva, kun pääsi tekemään erilaisia tekstejä ja harjoittelemaan monella eri tavalla kokeen eri osioihin. Opetus oli tosi intensiivistä, mutta koe itsessään vähän jännittävä, koska kirjalliset kokeet lähetettiin Saksaan asti! Suosittelen sitä kuitenkin ehdottomasti myös lyhyen saksan kävijöille, koska kokemuksesta voi vain voittaa, ei hävitä. Suoritus ei ole nimittäin ole pääasia vaan se, että kielitaito oikeasti kehittyy.

Kuva: [Flickr](#)

Meillä on myös koulukohtaisia diplomeita. Susanna, kerrotko niistä?

Kyllä vaan: sekä luovasta kirjoittamisesta että kirjallisuuspiiristä voi jatkaa diplomiin. Mä puhun aina hyvinvointikursseista, koska mitään suorittamista ei ole, vain oman ilmaisun etsimistä ja tukemista tai oman lempiharrastuksen jäsentämistä. Kurssit tuovat rennon lisän normilukariin, ja itse diplomi usein menee vain fiilistellessä seuraavalle tasolle, kun ei halua lopettaa kivoja tunteja.

Miksi sitten diplomi kannattaa tehdä?

Moni haluaa kokeilla omaa ääntään kunnolla, ja aina silloin tällöin joku kirjoittaa romaanin tai novelli- tai runokokoelman. Silloin saa myös jo paljon palautetta, josta voi olla hyötyä ennen kuin tekstinsä lähettää eteenpäin kustantamoihin tai mahdollisesti harkitsee omakustannetta. Pari kertaa olemme tehneet diplomitöitä myös ryhmässä, ja meillä on kyllä ollut ihan järjettömän hauskaa! Kirjallisuuspiirin diplomin tekijät taas usein suuntaavat opiskelemaan kirjallisuustiedettä. Moni on lue-
nut ja käsitellyt jo yliopistoa varten teoksia ja nappaillut sitten iisit ekat pisteet korkeakoulusta.

Yhden luovan kirjoittamisen kurssin kirjan kans

Äikässä myös puheviestinnästä voi saada diplomia vastaavan todistuksen:

Puhvi pidettiin tänä vuonna 8.5. Se on puheviestinnän valtakunnallinen päättökoe, josta saa todistuksen.

Itse opintokokonaisuus on opiskelijoiden lempikursseja, sillä siellä tehdään monipuolinen kattaus erilaisia puhe- ja keskusteluharjoituksia, ja välillä vieraillaan puheammattilaisten työpaikoilla, kuten vaikkapa radiossa. Päättökoe on tunnelmaltaan tsemppaava ja intensiivinen: herkuttelun lomassa pidetään ensin arvotusta aiheesta ryhmäkeskustelu ja sitten vuorotellen puheita. Tänä vuonna aiheita olivat henkilökohtainen kasvutarina, puhe syntymättömälle lapselle ja ihmisuus. Taso oli kova, ja kaikki onnistuivat upeasti!

Kuva: Susanna Akkila

Kuva: Susanna Akkila

MUN JYLLA

Viljami Viskari

Minun Jyllani kesti hieman yli kaksi vuotta. Jylla oli ihka ensimmäinen työpaikkani opettajana. Lokakuussa 2021, kun astuin tänne työhaastatteluun, en oikein tiennyt, mitä odottaa. Googlasin, missä Espoonlahti tarkalleen on, kuka ihmeen Kivioja ja mikä ihmeen Gyllenbogel. Täällä myös pidin ensimmäiset oppituntini täysin omalle opetusryhmälle, ja nyt myös viimeisimpäni. Tuntuu, että vaikka olen ollut täällä jo 2,5 vuotta, on alusta vain pari viikkoa aikaa. Tännetulo oli täydellinen askel tuntematto-
maan, ja suoraan sanottuna olin hieman peloissani.

Ensimmäinen selkeä muisto Jyllasta on, kun heti työhaastattelun jälkeen täysin noviisina istuin opehuoneen pöydälle laittamaan ensimmäistä työläppäriäni kuntoon. Yhtäkkiä tuli ainakin viisi (tai enemmänkin, en muista) suorastaan pelottavan näköistä opettajaa kysymään: ”Onkos tämä nyt se Viljami?” Kyseessä oli lukion kieltenopettajat. That scary bunch! Tämmö-
nenkö työporukka täällä on? En tiennyt, mitä odottaa!

No, nyt voin sanoa, että odotti vain kaikkea hyvää. Minulla on ollut niin suuri etuoikeus kokea ensimmäiset opettajavuoteni täällä. Kaikki aina sanovat, että ensimmäiset vuodet ovat opettajille rankimpia, mikä kyllä piti hyvinkin paikkansa, mutta tuntuu, ettei paremmassa seurassa niitä voinut edes viettää. Jyllassa sain olla juuri sellainen ihminen kuin olen. Olen ollut niin onnellinen, kun olen saanut tutustua niin hyviin ihmisiin. Tätä porukkaa tulen kaipaamaan.

Minun aikani Jyllassa oli
kiva ja onnellinen, vaikka
valitettavasti liian lyhyt ❤️

Yours forever,

Viljami

*Pariisi 2022. Kelpaa hymyillä kun on niin hyvä
porukka! :)*